

Вандербікери загадують бажання.

Книга 5

Каріна Ян Глейзер

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Бондаренко І. М.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ перший

Штормова — ось як можна було описати погоду на 141-й вулиці у перший день серпня. Шпаркий вітер пролітав чітко розпланованими вулицями Гарлему з такою люттю, що дерева згиналися навпіл, і при кожному новому поривові пішоходи змушені були тулитися до гострих кутів будинків, щоб їх не здуло зі шляху. Дощ тарабанив по тротуарах, збираючись у калюжки. На верхівці «піщаника» з червоної цегли, що стояв просто у центрі вулиці, був флюгер, який обертався з такою швидкістю, що, здавалося, будинок ось-ось злетить у повітря і зникне за хмарами. Внизу, у цокольному приміщенні, Олівер, дванадцяти років від народження, уже з наступного місяця семикласник, готувався до триденного туристичного походу в Адірондакські гори разом із татком. Три роки тому, коли його сестри-близнючки Іза та Джессі були ще у шостому класі, татко узяв їх із собою у триденну літню мандрівку. Сестрам вільно було обрати будь-яке місце, куди можна дістатися автівкою, тож вони обрали Вашингтон, округ Колумбія. Там у Центрі Кеннеді якраз виступав улюблений Ізин скрипаль, а Джессі хотіла потрапити в Центр Стівена Удвара-Гейзі 1, де експонувався космічний човник «Діскавері» 2. Упродовж кількох наступних років Олівер ретельно планував власну літню — «після-шостого-класу» — мандрівку з татком. І найбільше йому хотілося вирушити в турпохід.

Татко з Олівером розвідали найкращі місця для кемпінгу в околицях і, розглянувши чимало варіантів, зупинилися на Адірондакських горах. Вони наперед, за пів року до подорожі, замовили місце, щоб розбити палатку поруч із чудовим озером. Протягом усього довжелезного, спекотного і нудного літа Олівер жив мріями про майбутній похід. І тепер, коли день від'їзду нарешті настав, Олівер перебував у піднесеному настрої, чи не вп'ятнадцяте перевіряючи вміст свого рюкзака.

За вікном тьмяніли низько навислі хмари, і вітер із силою жбурляв пригорщі дощу об стіни та вікна «піщаника». Нагорі мама закінчувала змішувати з горіхами та сухофруктами партії граноли, що її Олівер з татком мали взяти з собою: мелодійне подзенькування металевих мисок та дерев'яних ложок змалечку вельми заспокійливо діяло на всіх дітлахів Вандербікерів.

У підвалі Лейні, якій весною виповнилося сім, спостерігала за діями Олівера, водночас годуючи хрустким червонолистим салатом сірого капловухого кролика Паганіні.

— Пречудовий салат, — зронила Лейні, стежачи, як Паганіні доживує чималенький листочок. — Не хочеш взяти з собою в похід?

Олівер заперечно хитнув головою.

— Ет, ні, красенько дякую! Ми маємо намір їсти лише шкідливу їжу. Смори 3, консервовані боби просто з бляшанки. Хот-доги.

Франц, басет-гаунд із довгими вухами, на які іноді сам наступав, винюхуючи шматочки харчів, які впали на підлогу, споглядав за поглинанням салату зі зосередженістю, яку зазвичай приберігав до часу прийому їжі.

— Не думаю, що нам сподобається салат, Франце, — запевнила його дев'ятирічна Гіацинта. Вона дошивала пластиковий чохол для Оліверового рюкзака. Чохол неодмінно стане у пригоді — з такими-то дощами!

Лейні простягнула листочок салату, і Франц, натхненний, що і йому пропонують їжу, вихопив його з рук дівчинки, помчав сходами нагору і зник з очей.

— Сподіваюся, він не заховає його в моєї спальні, — зауважив Олівер, відриваючись від свого рюкзака. — Не хочу знайти засохлий салат під столом, коли повернуся з походу.

Уже за хвилину Франц прибіг знову, став перед Лейні і дивився на неї доти, поки вона не дала йому ще листочок. Знову помчав

сходами і зник.

— Ну й дивак, — сказала п'ятнадцятирічна Джессі.

— Авжеж, дивак, — луною озвалася Лейні.

Іза відклала убік свою скрипку, позаяк перед тим знову й знову програвала особливо важкий музичний пасаж.

— Чудово, — сказала вона Джессі. — Тепер уже Лейні повторюватиме це слово цілісінький рік.

— Дивак, дивак, дивак! — торочила Лейні. Звучання слова їй насправді сподобалося.

Франц повернувся. Лейні підготувала ще один листочок для нього. Песик схопив його і помчав сходами нагору.

— Припини давати йому салат, — попередила Джессі. — Він захворіє.

— Від овочів? — спитала Лейні, запихаючи листочок собі до рота й простягаючи менший Паганіні. — Сумніваюся.

— Дикі собаки не їдять салату, — сказала Джессі. — Вони м'ясоїди.

— Франц — не дикий, — зауважила Гіацинта. — Він ніколи б не вижив у дикій природі.

Франц підстрибцем збіг сходами: салату ніде не було видно. Висунувши язик, песик махав хвостом зі швидкістю 100 ПЗХ (тобто помахів за хвилину). Вигляд у Франца був такий, ніби це найкращий день у його житті.

— Цей пес, — сказала Джессі, мотнувши головою, — чудовий приклад того, що можуть зробити з тобою чотирнадцять тисяч років одомашнювання.

Дзеленчання таткового телефона нагорі урвало їхню дискусію про надбання Франца. Рингтон із «Зоряних воєн» свідчив про те, що телефонував дядько Сильвестр, найкращий татків друг. Вони разом вирости — і мешкали поруч, і вчилися в одному коледжі. Обидва одружилися з подругами з коледжу відразу після його закінчення.

Однак татко після навчання повернувся в Гарлем, а дядько Сильвестр переїхав разом із дружиною в її рідне містечко в Індіані і став фермером.

Позаяк Сильвестр мешкав аж в Елберфілді — сільській місцевості Індіани, то татко навідав його лише двічі за двадцять років, які промайнули після закінчення коледжу. Сильвестр також приїздив у Гарлем лише двічі: вперше, щоб забрати речі і перевезти батьків до Елберфілду (це було ще до народження дітлахів Вандербікерів), а вдруге — чотири роки тому разом із дружиною Амелією та донькою Сабіною, ровесницею Гіацинти. Лейні тоді ще була зовсім маленька, Гіацинта мала п'ять років, Олівер — сім, а сестри-близнючки вчилися у п'ятому класі. Вандербікерам відразу ж сподобалася ця сім'я. Сильвестр з Амелією привезли кілька десятків свіжих яєць та цілі мішки овочів зі своєї ферми. Саме тоді Лейні і з'ясувала, що ненавидить моркву (а також проголосила, що вся оранжева їжа гидка), але їй сподобалися огірки, томати-сливки і баклажани.

— Дядько Сильвестр телефонує, — сказав Олівер, зачувши татків рингтон. І хоча Сильвестр не був їм родичем, усі дітлахи Вандербікери називали його «дядьком», позаяк він був наче братом їхньому татові.

— Ви впевнені, що встигнете все до таткового дня народження? Ви ж знаєте, що я нічим не зможу допомогти в найближчі кілька днів через те, що вирушаю в похід.

— Ми знаємо про твій похід, — уїдливо сказала Джессі. — Ти згадував про нього не менш ніж мільйон разів. А просто зараз ми спостерігаємо за тим, як ти пакуєш свій рюкзак.

Уже цієї суботи татові виповнювалося сорок років, і впродовж останніх двох місяців юні Вандербікери потай планували грандіозну вечірку для нього. Вони запросили татових друзів — навіть тих, які жили за містом — й очікували прибуття не менш ніж сотні гостей.

Двадцяттеро запрошених мали приїхати автівками, а дядько Сильвестр із сім'єю мав намір прилетіти літаком. Дітлахи спланували цей день так, щоб заповнити його улюбленими татковими заняттями та смачною їжею.

Дуже важко було все планувати, тримаючи це в таємниці від татка, але Вандербікери чудово впоралися. Тепер уже вони не могли дочекатися дев'ятого серпня.

Іза потерла скроні.

— Але в нас поки що немає для нього подарунка.

Олівер зітхнув.

— Минулого року, коли мамі виповнилося сорок, ми подарували їй пекарню, — нагадала всім Лейні.

— Це був такий собі щасливий випадок, — зауважила Гіацинта.

— І зовсім це було не випадково, — заперечила Лейні. — Ми зробили все, що змогли, з минулорічним маминим днем народження.

— Таткові виповнюється сорок, — наголосила Джессі. — Тож ми мусимо зробити йому подарунок.

— А я гадав, що вечірка — це і є йому подарунок, — сказав Олівер.

З кухні долинув мамин голос:

— Діти, чи не могли б ви піднятися сюди?

Олівер, голодний в очікуванні сніданку, рвонув до сходів, сестри — за ним. Батьки щось дивилися в маминому телефоні.

— Привіт, діточки, — сказав татко й поглянув на Олівера. — У мене для тебе погана новина.

— Що ти хочеш цим сказати? — перепитав Олівер, і в його очах застигла паніка.

— У мене кепські справи, — промовив татко. — Сьогодні вранці померла Сильвестрова мама, тож моєму другові потрібна допомога з організації похорону, і він спитав мене, чи не міг би я

приїхати. За все життя він дуже рідко просив мене про щось, тож мені слід поїхати.

— Бідолашний дядько Сильвестр, — поспівчувала Гіацинта.

— Коли татко ріс, Сильвестрова мама стала для нашого татка другою мамою, — пояснила мама Вандербікерів.

— Справді? — здивувалася Лейні.

Татко кивнув.

— Після смерті моєї мами ми залишилися з батьком удвох, і він змушений був з ранку до ночі працювати. Не думаю, що я би вижив без Сильвестрової родини.

Дітлахи Вандербікери не знали таткових батьків, адже його мама померла, коли хлопцеві було лише два роки, а батька не стало, коли син учився в коледжі. Татко розповідав дещо про свого батька, і дітлахи Вандербікери завжди жалкували, що їм не довелося поспілкуватися з ним.

— Не хочу здатися нечуйним, — озвався Олівер, — але як же з нашим походом?

— Мені дуже шкода, — сказав татко Оліверові, — можливо, ми зможемо вибратися на природу наступного тижня?

— Але ж там усе замовлено аж до Дня подяки, — зауважив Олівер. — Я лише вчора це дізнався, бо хотів переглянути світлини нашої місцини. Геть усе зайняте.

Татко спохмурнів.

— Мені так шкода, Олівере. Почуваюся жахливо.

— Як довго тебе не буде? — поцікавилася Іза.

— Похорон у середу, тож я повернуся в четвер, — відповів татко.

— Це обурливо, — зронив Олівер, — тебе не буде всі ті дні, що ми планували провести в поході.

Джессі копнула його в ногу.

— Май хоч крихту співчуття, Олівере!

— Що? — спитав Олівер, озираючись довкола. — Ми планували цей похід впродовж кількох років!

Мама пригорнула Олівера.

— Мені так шкода. Я знаю, що ти розчарований.

— Але я згодом усе компенсую, — пообіцяв татко. — Пошукаю інші місця для розбивки табору. І не обов'язково на тому озері.

— Ми обрали це озеро, бо воно — найкраще, — пробурмотів Олівер.

— Тобі час збиратися, — сказала мама татові. — Виходити уже за двадцять хвилин.

Татко піднявся у свою спальню, а мама занепокоєно зиркнула на Олівера.

— З тобою все гаразд? Можливо, нам слід зайнятися чимось особливим цього тижня? Прикро, що я змушена буду залишатися на роботі довше, адже кілька моїх працівників взяли літні відпустки.

— Ми щось придумаємо, — пообіцяла мамі Іза. — У нас і так немає планів на цей тиждень.

— Я маю намір побудувати в своїй кімнаті найбільшу фортецю, — повідомила Лейні. — Можеш допомогти, Олівере!

— Ура, — похмуро буркнув Олівер.

— А друзі твої в місті? — поцікавилася мама. — Можливо, ти зв'яжешся з ними? Організуйте ночівлю на дереві!

— Джиммі Л. на цілий місяць поїхав до дідуся з бабусею у Флориду, — зітхнув Олівер.

— А Енджі — в літньому таборі в Массачусетсі, — додала Гіацинта. — Ми провели її туди минулої суботи.

Перш ніж мама встигла щось відповісти, над їхніми головами почувся гуркіт.

— Гадаю, то татко намагається спакувати валізи, — сказала мама і знов поглянула на годинник. — Може б, я допомогла йому з пакуванням, перш ніж закінчу готувати сніданок? Татові і справді

слід поквипитися, якщо він хоче встигнути на свій рейс.

* * *

Вандербікери піднялися сходами і пройшли до спальні батьків. Двері вбудованої шафи були відчинені, але татка ніде не було видно.

— Татку? З тобою все гаразд? — спитала Лейні, вкладаючись на підлогу і заглядаючи під ліжко. Смокінгова, їхня чорно-біла кицька, смикала край ковдри, що звисав із ліжка, заважаючи Джорджеві Вашингтону, ще одному їхньому коту, помаранчево-білому смугасту, що мирно дрімав під ліжком.

— Я... апчхи!.. тут! — озався татко десь із глибин загорошеної шафи. — Обережно!

Знову почувся шум, відтак допотопна валіза злетіла з верхньої полицки шафи і з гуркотом впала на підлогу, пролетівши за кілька дюймів від голови Лейні.

— Овва! — вигукнув Олівер. — Що це таке?

Запилена й старезна, картата валіза була вив'язана з коричнево-помаранчевої вовни. Верх і ручки зроблені з брунатної шкіри. Вигляд вона мала точнісінько такий, наче вилетіла з якогось фільму часів Великої Депресії 4.

— Це, — сказав татко, — усе, що насправді залишилося від вашого дідуся.

— Скільки років цій валізі? — поцікавилася Гіацинта. — На вигляд старезна.

— Зачекай-но, невже ти хочеш узяти це з собою в поїздку? — спитала Джессі. — А як щодо валіз на коліщатках, якими ми зазвичай користуємося?

Татко підхопив старезну валізу і почистив її щіткою, струсивши пилюку просто на Лейні й Смокінгову. Обурена кицька тут же голосно пчихнула.

— Я позичив їх містерові Джонсу, — пояснив татко. Містер Джонс був їхнім місцевим листоношею. Впродовж сорока років він працював у поштовому відомстві Сполучених Штатів, накопичив чимало вихідних і от нарешті використав частину відгулів, щоб поїхати на екскурсію в Європу на цілий місяць.

— Принаймні у мене є це, — сказав татко, тримаючи в руках ветху валізу.

— Олівере, чи не міг би ти збігати вниз і принести картонну коробку?

Поки Олівер неквапно ходив у підвал, де вони зберігали складені картонні ящики, татко розщепнув блискавку на валізі, і дітлахи Вандербікери нагнулися, щоб побачити, що там є. Усередині на шовковій підкладці лежав якийсь одяг, кілька сімейних альбомів та коробка з-під взуття.

— Що це? — спитала Лейні.

— Речі, які належали моему батькові, — пояснив татко. — Тож я тримаю в ній деякі його особисті речі.

Олівер повернувся з коробкою, і татко переклав вміст валізи туди. Останньою із речей був піджак, також картатий: темно та світло-коричневі квадрати відділялися чорними смужками. На плечах красувалися чорні шкіряні вставки-латки, добряче потріпані.

Татко помовчав якусь мить, тримаючи піджак у руках.

— Він завжди в ньому ходив.

— Круто, — сказала Лейні, простягаючи руку, щоб торкнутися блейзера.

— Шкода, що я не знала його, — зауважила Іза, підвівши очі на татка. — Мені завжди подобалося слухати розповіді про твого батька.

— У нашому районі він був наче мер. Усі його називали його Батечко, — додав татко.

— Майже як тебе, — зронив Олівер, на мить забувши про своє розчарування походом.

Татко усміхнувся.

— Порівняти мене з батьком — це чи не найбільший комплімент.

— Мені шкода Сильвестрову маму, — сказала Гіацинта. — Ми знаємо, як багато вона для тебе зробила.

Татко проклав піджак на ліжко і пригорнув дітей.

— Вона була неймовірна, — провадив далі татко, — і схожа на вашу маму: завжди щось пекла й готувала для інших. Батько був чудовим у всьому, але кухар із нього був кепський. Тож я частенько вечеряв у друга Сильвестра.

— О котрій твій рейс? — поцікавилася Джессі, дивлячись на годинник. — Бо вже дев'ята.

— Оце так! — вигукнув татко. — За п'ять хвилин мені виходити.

Дітлахи Вандербікери похапали таткові речі, закидаючи його сорочки, джинси, шкарпетки, предмети туалету та зарядний пристрій у допотопну валізу. При кожному кидку хмарка пилу здіймалася в повітря. Татко докинув ще й спідню білизну і витяг із дальнього кутка шафи пару вихідних черевиків. Іза додала ще й книжку. Закінчивши пакування, Олівер застібнув блискавку на валізі, а татко витяг єдиний пристойний костюм, який мав, і повісив його на руку. Костюм був у чохла для одягу.

— Гадаю, я готовий, — сказав татко одночасно з мамою, яка гукнула знизу:

— Любий, тобі вже час виходити!

Усі зійшли вниз і дивилися, як татко зав'язує кросівки й хапає гаманець, ключі і телефон, розпихуючи увесь дріб'язок по кишенях.

— Люблю вас усіх, — сказав татко, відчиняючи вхідні двері. Ще раз поглянув на Олівера.

— Мені насправду дуже шкода, Олівере! Я все компенсую.

— Будь обережний, — сказала мама, визираючи на вулицю.

Вітер надворі був шалений.

— Вітер стихне десь за годину, — повідомила Джессі, подивившись прогноз погоди у мобільному.

— Це добре, — сказала Гіацинта. Їй не дуже подобалося, що татко летітиме у літаку в таку погоду.

Обійнявши маму і дітей, татко схопив валізу, і Вандербікери вийшли з ним на ґанок.

Олівер дивився, як татко крокує тротуаром до авеню, де зможе найняти таксі. Хлопець відчував, що їхній «піщаник» стає самотнім і порожнім без татка.

1 Центр Стівена Удвара-Гейзі (Газі) — філія Національного музею авіації і космонавтики США, який є частиною Смітсонівського інституту. Центр розташовано за 40 км від міста Вашингтон в ангарах міжнародного аеропорту ім. Даллеса, штат Вірджинія.

2 Орбітальний апарат багаторазового використання, працював від 1984 року до 2011 року.

3 Смор (англ. s'more — буквально «ще трохи») — традиційний американський десерт, що зазвичай готується у літніх таборах на багаттях і складається з підсмаженого маршмеллоу та шматочка шоколаду, покладених між двома крекерами.

4 Світова економічна криза, що почалася 1929 року з біржового краху у США і тривала до кінця 1930-х років.

...

Далі — у повній книжці «Вандербікери загадують бажання. Книга 5».

nashaknyga.com.ua